

Két képeslap Recskről

1.

Gurulnak a kövek, törve, zúzva porrá őrlik
zsíros tenyerekben, véres hahotázás fröccsen
az égre, a kövekkel nem kell elszámolni,
pajtás, mit vétettem, az őrtorony fölé nem száll
rigó, nárciszt szednék tavasszal, ősszel kikericszet
húgomnak, mert az élet boruljon virágba,
szóközök zaja szűrődik este, a barakkban verset
szavalnak, elég! szétmorzsolom ostoba rímeitek,
foghíjat kaptok, parancs, hogy gyűlöljelek,
szürke por folyik a napból, remeg a bányá,
kérem, én gúzsba kötve nem tudok énekelni,
a kőfal szorít, Kőműves Kelemen, miért hallgatsz,
lepkére vadásztam, poloskát fogtam, bocsánat
a méltatlanságért, hallgass, szerencsétlen,
a sírig, hát együtt jöttünk e szép országba,
testvér, magasra nőtt a fű, jól termett a föld,
most az eső is kavicsból van, és nem hirdetnek
igazságot a csillagok.

2.

Csend van. Csak távolról, talán csak képzelem,
érces visszhang. A levegő más, sűrű, tapintható,
mint egy kőszobor. Mozgolódik a szél, a fűvet
borzolja, emberek moccannak a múltból, sírnak.
Vasrúd csapódik a földbe, horgonyt vet. Fázom,
kórusnyi sóhaj ült a nyakamra, lelkek kara hörög,
sétálni volna jó, és merengeni, de folyvást nevekbe
koccanok, egy Bosch-kép villan elő, és a röfögő
disznónyáj, amint a tóba vész, állat lesz az ember,
ha lelkét összenyomja, testvért nem ismer, meghajlik
a kőzár alatt, és nem hirdetnek igazságot a csillagok.
Széles a tükör, benne őrtorony himbálózik, és bűnök
lajstroma, pókhálóból szögesdrót. Bár volna
egy tiszta pad kipihenni a tébolyt, mert a tegnap
agyagsáron csúszik a mába, csukott szemmel hinni,
hogy hivatásunk a jó, és elülnek a régi zajok.